

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **I. A.**, nar., státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. pobytem, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.9.2014, č. j. KRPB-224949-13/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobce společně s ostatními uvedl, že jsou uprchlíci ze Sýrie, kteří byli zajištěni dne 14.9.2014 na zemi ČR v průběhu cesty vlakem z Maďarska do Německa podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 Sb., (tzv. Dublinské nařízení). Žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová na dobu 60-ti dní. Uprchl ze Sýrie postupně až do Maďarska, kde byl zadržen a měl buď požádat o azyl nebo být navrácen do Srbska. Podal proto žádost o azyl v Maďarsku přesto, že původním úmyslem bylo žádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde má příbuzné, potřebné zázemí pro život a integraci v evropské společnosti. O jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku nebylo rozhodnuto. Rozhodl se vycestovat z území

Maďarska do Německa a dne 14.9.2014 byl zadržen českou policií společně s ostatními ve vlaku, zajištěn podle zákona o policii, umístěn do policejní cely, kde byl nucen setrvat do následujícího dne z důvodu sepsání protokolů o podání vysvětlení a provedení dalších úkonů před převezením do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Žalobce, původně ve společně podané žalobě namítal ve vztahu ke své osobě, že ho správní orgán zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, protože byl zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kterým je Dublinské nařízení, jímž se určuje příslušnost členského státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nařízení lze aplikovat přímo a má přednost před zákony ČR. Namítá, že byl zajištěn automaticky na základě toho, že se na něho vztahuje řízení podle Dublinského nařízení. Každý cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, jehož území opustí a vstoupí na území ČR, se v ČR nachází neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nedává možnost správnímu orgánu takového cizince nezajistit, a proto je toto ustanovení v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. Za tohoto stavu měl správní orgán aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení a posoudit případ žalobce individuálně a pak by nemohl rozhodnout o zbavení osobní svobody na dobu 60-ti dnů. Další námitku žalobce spatřuje v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Samotná skutečnost, že opustil území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jeho případě existuje vážné nebezpečí útěku, tj. že by se nepodrobil rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Taková interpretace vede k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří vstoupí na území ČR. Správní orgán neprovedl individuální posouzení vážného nebezpečí útěku u žalobce, argumentuje důvodem opuštění území Maďarska s úmyslem požádat o azyl v Německu. Nepřihlédl k rodinným vazbám, věku, způsobu, závažnosti a důvodům neoprávněného jednání, k přechozímu porušení právních předpisů, humanitární situaci, jazykovým a kulturním odlišnostem. Žalobce dále namítá, že zajištění v ZZC Bělá – Jezová na 60 dnů je nepřiměřené podle Dublinského nařízení ani k závažnosti jednání, neboť není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, slouží k realizaci vyhoštění zajištěných cizinců, nejsou zde podmínky vyhovující osobám přechajícím před pronásledováním nebo válkou, rodiny nemají potřebné soukromí, prožívání rodinného a soukromého života. Nemají možnost si připravovat vlastní stravu, což je pro žalobce i z jiné části světa omezující, prostředí mu připomíná vězení, jsou střeženi a eskortováni bezpečnostní službou v prostorách s ostnatým drátem. Žalobce dále namítá, že zajištění nemůže obstát, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalovaná zkoumala jejich využití v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemá na území ČR adresu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, opatření využít nelze. Žalovaná však měla zvážit využití jiných opatření, která by dostála účelu zajištění a méně zasáhla do práv žalobce na osobní svobodu. Jiná mírnější donucovací opatření spatřuje v možnosti umístění do Příjímacího střediska Zastávka u Brna nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Příjímací středisko plní stejný účel jako zajištění v zařízení pro zajištění. U žalobce nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku potřebné k zajištění, a proto umístění do pobytového střediska z hlediska účelu zajištění bylo postačující. Nemožnost umístit žalobce do těchto zařízení, protože není na území ČR žadatelem o mezinárodní ochranu je formalistickým přístupem, který by před Evropským soudem pro lidská práva určitě neobstál. Dále by mohl pobývat v soukromém ubytování, kde by na vlastní náklady vyčkal rozhodnutí o předání podle Dublinského nařízení. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jeho se týkající zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně vyslovil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkovi řízení doručeno dne 14.9.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem předání policie vycházela z toho, že dne 14.9.2014 byl uvedený cizinec kontrolován jako cestující v mezinárodním vlaku Metropol jedoucího na trase Budapešť – Berlín hlídkou OPA Břeclav, v železniční stanici Břeclav, šlo o skupinu sedmi cizích státních příslušníků, kteří na výzvu k předložení dokladů totožnosti předložili pouze prvotní dotazník žadatele o azyl vydaný Maďarsku republikou a vlakovou jízdenku Maďarských drah platnou na trasu Budapešť – Berlín vydanou 13.9.2014 v Budapešti. Mezi kontrolovanými osobami byl cizinec uvedený v rozhodnutí. Protože neměl žádný cestovní doklad, ani platné vízum či jiné povolení opravňující ho k pobytu na území ČR, byl téhož dne zajištěn podle zákona o policii ČR. Po prohlídce osob a zavazadel provedené na útvaru OPA Břeclav byl u jmenovaného nalezen průkaz totožnosti a cestovní doklad Sýrie a na základě negativní lustrace osob v evidencích PČR byla žádána lustrace osob v evidenci Maďarska a zjištěno, že je veden jako žadatel o azyl na území Maďarska a azylové řízení není dosud uzavřeno. Bylo provedeno daktyloskopování s pozitivním záznamem v systému EURODAC. Cizinec v protokolu o vyjádření účastníka v řízení o povinnosti opustit území uvedl své nacionále a dále, že v polovině července vycestoval do Turecka, kde se setkal náhodně s panem S. D., kterého znal již ze Sýrie, společně prostřednictvím převaděčů se dostal do Řecka, pak pěšky do Makedonie, Srbska a odtud do Maďarska, kde je zadržela policie a kde požádal o azyl. Do tábora v Budapešti se úmyslně nedostavil, protože chtěl cestovat do Německa, v Budapešti zakoupil jízdenku do Německa a nasedl společně s dalšími Syřany do příslušného vlaku, v němž cestoval do zadržení policií ČR. Okolnosti, které mu bránily v návratu do Maďarska, žádné neuvedl. Ač měl cizinec cestovní pas, neměl vízum ho opravňující ke vstupu na území ČR, takže vstoupil na území ČR neoprávněně bez platného víza či jiného povolení k pobytu v ČR. První bezpečnou zemí, kde požádal o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, které je povinno ho vzít zpět na své území. Překážky předání cizince do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemá žádné příbuzné a nemá ani v úmyslu v ČR pobývat, považoval ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Bude předán do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon v ČR, zákon o pobytu cizinců. Cizinec nebyl oprávněn vstoupit na území ČR, má být předán na území Maďarska, je tedy důvod pro jeho zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizince shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinec v době, kdy opouštěl Sýrii, měl cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročil vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byl zadržen a požádal o mezinárodní ochranu, nesetřval a pokračoval v cestě do Berlína mezinárodním rychlíkem. Ve snaze o dosažení svého cíle porušoval právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděl. Není zde záruka, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastník řízení nemá na území ČR hlášen pobyt, nemá dostatek finančních

prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemá příbuzného a známého pro ubytování či složení finanční záruky a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť cizinec měl od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. S ohledem na uvedené a zjištěné skutečnosti v rozhodnutích je dostatečně odůvodněno zajištění cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu. Účastník řízení nemůže opustit území ČR žádným směrem, protože by se dopustil porušení vnitrostátních i evropských předpisů. Nelze očekávat, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jeho předání. Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Především žalobce nebyl na OPA Břeclav umístěn v cele, skupina se volně pohybovala po veřejných prostorách budovy i venkovních prostorách útvaru, aby nebyla v uzavřeném prostoru a po provedení veškerých úkonů byla ve večerních hodinách eskortována do zařízení pro zajištění cizinců, kam se v důsledku vzdálenosti dostavila, až po půlnoci následující den. Žalovaná odmítá tvrzení, že žalobce byl zajištěn automaticky pouze z důvodu předání podle Nařízení č. 604/2013 a odkázala na ust. § 129 zákona o pobytu cizinců obsahující dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. V čl. 28 Nařízení jsou uvedeny podmínky omezení, kterými se musí správní orgán řídit a teprve v případě, pokud je norma vnitrostátní a komunitární na tentýž stav různá, pak se aplikuje norma komunitární. K zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců může dojít až za současného splnění všech podmínek, tj. neoprávněný vstup a pobyt na území ČR, možnost cizince předat podle Nařízení do státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, existence vážného nebezpečí útěku, neúčinné a neuplatnitelné zvláštní opatření za účelem vycestování, přiměřenost zajištění vzhledem k okolnostem případu a důvodná délka zajištění stanovená výrokem rozhodnutí. Pokud jsou naplněny tyto podmínky, není jiná možnost než cizince zajistit a umístit do zařízení, pokud není splněna byť jen jediná z nich, není možno cizince zajistit, tudíž tvrzení, že lze zajistit cizince automaticky je liché. Pokud se týká prokázání existence vážného nebezpečí útěku, správní orgán vycházel z názoru, že žalobce si v zemi svého původu v Sýrii stanovil za cíl své cesty Německo, nikoliv jiné státy, které by mu umožnily podat žádost o azyl a jimiž při cestě projížděl. Primárním důvodem překročení hranice EU nebylo hledání ochrany. Zásadu nenavrácení uplatňují všechny země, kterými žalobce projížděl, počínaje Tureckem a konče Srbskem. Žalobce se však chtěl dostat do jediné konkrétní země bez ohledu na to, že opakovaně a systematicky bude porušovat právní předpisy těchto zemí i evropské, kterými bude projíždět. Poté, co byl zadržen v Maďarsku, účelově požádal o mezinárodní ochranu, čímž zneužil azylové právo na straně jedné, ale získal v této zemi právo volného pohybu, kterého využil tak, že po poskytnutí bezplatné jízdenky k cestě do azylového zařízení se do zařízení nedostavil, ale ihned cestoval z Budapešti do Německa. Uvedené jasně prokazuje, že existuje hrozba vážného nebezpečí útěku, neboť cizinec cestoval již ze své země dostat se do Německa. Nelze předpokládat, že bude nyní dobrovolně setrvávat na území ČR a očekávat vrácení do Maďarska, které úmyslně po podání žádosti opustil. K nepřiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že délka pobytu je vymezena lhůtami uvedenými v čl. 28 Nařízení, není tedy závislá na závažnosti jednání, kterého se cizinec dopustil. Pokud je osoba zajištěna podle čl. 28 Nařízení, její přemístění se uskuteční, jakmile je to z praktického hlediska možné, do 6 týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Lhůta pro zajištění může být dosažena součtem lhůt uvedených v čl. 28 v trvání 86 dnů, nedojde-li k odkladnému účinku odvolání. Správní orgán na základě

zkušeností z předchozích případů odhaduje, jak dlouho může doba zajištění trvat, přičemž vychází také ze zkušeností s orgány Maďarské republiky. V tomto konkrétním případě Maďarská republika akceptovala převzetí žalobce dne 23.9.2014, takže lhůta k zajištění bude kratší než stanovená v rozhodnutí. K námitce týkající se charakteru zařízení pro zajištění cizinců, které podle žalobce není určené ani přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaná uvádí, že v případě žalobce nejde o žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR, neboť o ni nepožádal a ČR nebyla a není ani zemí příslušnou k posouzení jeho žádostí. V době zajištění měl pouze status cizince, na kterého se vztahuje zákon o pobytu cizinců a správní orgán není oprávněn podle tohoto zákona rozhodovat, v jakém zařízení bude cizinec umístěn. Od okamžiku, kdy překročil hranice z Maďarska na Slovensko při cestě vlakem do Německa, nelze na něho pohlížet jako na uprchlíka, neboť z Maďarska neutíkala před pronásledováním či válkou, ale Maďarsko projevilo ochotu poskytnout mu ochranu. Cizinci žádající o mezinárodní ochranu v příslušné členské zemi jsou poučeni o oprávněnosti pobývat pouze na území dané země, kterou však žalobkyně v tomto případě bez vědomí úřadů opustila. Musel si být tedy vědom užití příslušných zákonných omezení v další zemi, kde bude zadržen. Pokud jde o účinné použití jiných mírnějších donucovacích opatření, je při rozhodování policie povinna posoudit to, zda cizinec je schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince, což vyplývá z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví. V projednávané věci však cizinec není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon předání cizince, neboť se opakovaně výslovně vyjádřil, že chtěl vycestovat do Německa. Uložení zvláštního opatření by bylo proto neúčinné. Pokud se týká případného umístění cizince do Přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, příslušný zákon vyjmenovává osoby a okolnosti, které svědčí pro umístění osob do těchto zařízení, ale žalobce do okruhu těchto osob nespadá. Správní orgán nerozhodl formalisticky, nýbrž dodržel zákon a není oprávněn v řízení podle zákona o pobytu cizinců rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, ani aplikovat jiná mírnější opatření za účelem vycestování než ta, která upravuje zákon. Uvedenému problému se věnoval NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37. Žalovaná se domnívá, že zajištění žalobce bylo důvodné a zákonné a navrhuje proto, aby byla žaloba zamítnuta. Vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Usnesením č.j. 32 A 81/2014-33 ze dne 30.9.2014, které nabylo právní moci dne 8.10.2014 soud vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí žalobu proti rozhodnutí týkající se I. A., nar., státního příslušníka Sýrie.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobcem rozporovány, a tudíž je dané, že prchal ze Sýrie přes několik států až do Maďarska, kde byl zadržen policií, podal žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměl v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkal rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračoval v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byl opět zadržen a zajištěn.

Pokud se týká námítky, že byl žalobce zajištěn jen na základě toho, že se na něj aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech.

Pokud se týká námitky, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku a v souvislosti s tím neprovedl individuální posouzení, jde rovněž o námitku nedůvodnou. Existence vážného nebezpečí útěku sama o sobě již vyplývá ze skutečností uvedených samotným žalobcem a to, že již při odjezdu ze Sýrie měl za cíl cesty Německo a během této cesty cestoval přes území několika států, čímž porušoval právní předpisy nejen těchto států, ale i právní předpisy Evropské unie v době, kdy se pohyboval za její vnější hranicí. I přesto, že požádal o azyl v Maďarsku, kde měl právo volného pohybu a tento stát projevil snahu při řešení jeho obtížné životní situace a důvěřoval mu, pokračoval, aniž by se dostavil do azylového zařízení, ve své cestě do Německa přes území Slovenska do ČR, kde byl kontrolován a po příslušných úkonech byl zajištěn. Žalobcem namítané chybějící individuální posouzení, které spatřuje v tom, že se měl správní orgán zabývat jeho rodinnými vazbami, věkem, závažností a důvody neoprávněného jednání, případného předchozího porušování právních předpisů, délkou pobytu na území EU, celkovou humanitární situací, jazykovými a kulturními odlišnostmi a schopnostmi porozumět zákonům, není soudu známo, co by případná zjištění přinesla nového při zkoumání existence vážného nebezpečí útěku na území ČR. Tyto další skutečnosti by mohly být event. zjišťovány a hodnoceny v azylovém řízení v té či oné zemi EU. Správní orgán ze skutečností uvedených samotným žalobcem správně dovodil, že vzhledem k cestě, kterou absolvoval ze Sýrie až do Maďarska, resp. ČR nelze očekávat, že na území ČR bude dobrovolně vyčkávat ukončení řízení o jeho předání do státu oprávněného k řízení o mezinárodní ochraně.

Námitka, že zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců je nepřiměřené není důvodná. Z hlediska délky doby zajištění tato odpovídá zkušenostem žalované z předchozích řízení ve vztahu k Maďarsku a ze lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení, o čemž svědčí skutečnost, že již v době podání vyjádření Maďarská republika dne 23.9.2014 akceptovala převzetí žalobce. Rovněž umístění žalobce v ZZC Bělá – Jezová je v souladu se zákonem. Návrh na umístění žalobce v zařízeních pro žadatele o mezinárodní ochranu nelze akceptovat, neboť žalobce není žadatelem o mezinárodní ochranu podle zák. č. 325/1999 Sb. Konečně i o této otázce rozhodoval NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Na území ČR žalobce není přechájecím před pronásledováním nebo válkou, tohoto statusu pozbyl překročením hranice z Maďarska na Slovensko.

Námitka žalobce, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 tak, že uložení zvláštního opatření je podmíněno dvěma skutečnostmi a to předpokladem, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a neexistuje důvodná obava, že by jeho uložení bylo ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jedné z těchto podmínek znemožňuje uložení zvláštního opatření. Již shora soud konstatoval, že v případě žalobce, vzhledem k jeho úmyslu od počátku cestovat do Německa, je dána důvodná obava, že v případě uložení zvláštního opatření by v cestě do Německa z ČR pokračoval a uložení zvláštního opatření není proto účinné.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobce jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová